

Az ima és a játék napja – Márfi Gyula az imáról, Béri Renátó a helyes istenképről szolt Veszprémben

2017. március 5. vasárnap 19:44

Az érsekség családpsztorációs irodája március 4-én nagybőjti családi lelkinapot rendezett Veszprémben, a Padányi Biró Márton Római Katolikus Iskolában.

KÉPGALÉRIA – klikk a képre!

Már a lelkinap vége felé járunk, amikor kedves, filmbe illő jelenetre figyelek fel: a tornateremben hét-nyolc gyerek nagy lelkesen, néha boldogan sikítózva föl-le húzza egymást egy kiskocsin. Anélkül, hogy megbeszelnék, ki húz, kit húznak, olajozottan megy a játék, mindenki remekül mulat, vidámparki a hangulat. Valamiként ez a csoda esett itt meg ma nagyban, hiszen gyerekek és szülők egyaránt jól érezték magukat, magukénak érezhették a programot, és közben szinte észrevétlen maradt, mennyi szervezés, felajánlás, mennyi, a közösség érdekében hozott áldozat kellett a jó hangulathoz, a felhőtlen együttléthez, a lelki töltekezéshez. A gyerekek ebből még mit sem sejtene, de az, hogy ez a működésmód már most természetes a számukra, egész biztosan ki fog hatni az egész életükre. Ilyen egyszerű ez, mondanám, de hirtelen elszégyellem magamat. Megszervezni bizonyára sokkal bonyolultabb, fáradságosabb volt, mint én el tudnám képzelni.

* * *

Amikor Polányi Emőke jóvoltából megérkezünk a vasútállomásra, az iskola bejáratánál kék és fehér léggömb és egy, a kapura ragasztott mosolygó

napocska jelzi, milyen nap vár itt ma az egyházmegye családjaira. Nemcsak – sőt még csak nem is elsősorban – Veszprémből és a hozzá tartozó Kádártáról, hanem a távolabbi környékről: Balatonalmádiból, Berhidáról, Felsőőrsről, Gyulafirátótról, Lesencetomajról, Nemesvámosról, Pápáról, Tapolcáról, Zircről is sokan érkeznek. Mint Emőkétől megtudjuk, az érsekség családpsztorációs irodája rendszeresen szervez hasonló, egynapos rendezvényeket ugyanazon „filozófia” alapján: hogy együtt lehessenek a családok, de a gyerekeket és a szülőket egyaránt életkoruknak, érdeklődésüknek megfelelő programok várják, és senki se unatkozzon. Az örömmel fogadott, de nem elvárt hozzájárulás a sütemény és az üdítő, adományokat csak a szegény családok javára, nyári táborozásuk érdekében várják. A szendvicsebédet is az iroda munkatársai és önkéntesek készítik. Rengeteg önkéntes segíti a programot, hiszen egész kicsi gyerekeket is elhozhatnak a szülők, és minél kisebbek a gyerekek, annál több figyelemre, „terelgetésre” van szükség.

Az iskolában Emőke Glatz Ágotának ad át bennünket, aki aztán önfeláldozóan kíséret a nap folyamán a labirintusszerűnek mondott iskola folyosóin, és a kedvünkért még Béri Renátó előadásának egy részéről is lemarad. A fél tízes mise még közös program lesz – mondja el most –, aztán a gyerekeket korcsoportonként elviszik ugrálóvárzni, kutyás játszóházba, kézműveskedni. Az egész kicsik egy kis teremben a szüleikkel is maradhatnak (onnét hallható lesz az előadás), a felső tagozatosokat pedig a Veszprémi Egyetem oktatóinak jóvoltából kémiai kísérletek várják. Ágota először százhuszra becsüli a résztvevők számát, később kiderül, hogy kétszázán regisztráltak.

* * *

A tornateremben már hangol a zenekar, készülnek a misére, az érsek az oltárnál állva az olvasmányokat tanulmányozza, a jelenlevők között az óvodástól a nagyszülőkig minden korosztály képviselve van. Az érsekségi látogatóközpont kegytárgyboltjának munkatársai egy standnál könyveket árúsítanak, elég nagy az érdeklődés. Mint elmondják, főleg gyerekönyvek, csinosan illusztrált, madárkás és halas, szentírási idézetes jegyzetömbök, kereszték és Gary Chapman könyvei fogynak.

Kicsivel odébb a gitáros Gyarmati Lászlót a zenekarról kérdezem. „Parentesnek (szülőök) neveztük el magunkat – meséli –, amikor körülbelül tíz éve alakultunk. Hetente egyszer, a Szent László-templomban játszunk, és itt, az iskolában próbálunk. Azt szoktuk mondani magunkról: elsősorban családok vagyunk, nem zenészek. A családi értékeket próbáljuk átadni, mert tudjuk, hogy még munkaerőnek is jobb, akit szerető család vár odahaza. És biztos vagyok benne, hogy az egész társadalom jobb lesz, ha sok ilyen ember lesz.”

* * *

Márfi Gyula a nagyböjtről beszél a köszöntőjében. Arról, hogy ennek az időszaknak a bűnbánat, a megtérés, az irányváltoztatás vagy -korrekció időszakának kellene lennie. Az ószövetségi olvasmány Izajás könyvéből rímel erre: a helyes böjtölésről szól; a böjt és az irgalmas felebaráti szeretet összekapcsolására, az elnyomottak jóllakatására, az éhezők táplálására szólít fel. Az érsek a prédikációban a nagy imádság idejének nevezi a nagyböjtöt, és arra hívja fel a figyelmet, hogy jó lenne az imát valóban Istennel való beszélgetésként felfognunk, nem csupán monologizálnunk. Mert sajnos sokszor nem halljuk meg a szavát, és ennek az az oka, hogy nem tudunk elcsendesedni. Pedig a legfontosabb dolgok csendben történnek, és Jézus sem volt híve a nagy zajnak, feltűnésnek. Az igazi ima akkor kezdődik, amikor tudjuk azt mondani, amit Sámuel mondott: „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!” Isten szólni akar hozzánk: a Biblián, a liturgián, a szentségeken, a hitoktatáson, a lelkiismeretünk szaván, a természet csodáin keresztül. Sok költő érezte meg ezt Berzsenyitől Adyn át József Attiláig. „Hallom, ahogy lelkemben lépked / S az ő bús »Ádám, hol vagy?«-ára / Felelek hangos szívverések. // Szívemben már őt megtaláltam, / Megtaláltam és megöleltem” – írja Ady. „Mikor a villamos csilingel, / Vagy ha a kedves kenyeret szel / S elvál a kenyér a karajtól, / Az Isten megjelenik akkor. (...) S tudom is, miért szeret engem, / Tettenértem az én szívemben” – írja József Attila. – Mi tetten

szoktuk-e érni Istent a szívünkben?” – kérdezi az érsek. – És arra törekszünk-e, hogy a jegyesünkben, házastársunkban is megtapasztaljuk Isten közelségét?

Fontos, hogy hálát is adjunk, dicsőítsünk, és ne csak kérjünk – hangsúlyozza. – Ha erre törekszünk, több jót, áldást fogunk észrevenni az életünkben, mint korábban. És legfőképpen: nagyon fontos, hogy az imánk kihasson a hétköznapijainkra is.

A mise után a gyerekek játszani mennek, mi pedig meghallgatjuk a karmelita Béri Renátó előadását a helyes istenképről. Először Lisieux-i Szent Terézről és az ő egyháztanítói voltáról beszél (II. János papa avatta egyháztanítóvá 1997-ben); Terézről, akit akár a tiszta istenkép prófétájának is nevezhetnénk, mert szembeszállt a haragvó, az embert félelemmel eltöltő, pokollal fenyegető Isten képével, amely az ő korában általános volt. Gyakran mi is olyasmit feltételezünk Istenről, amit még a legridegebb szülőről sem. Ő János első levele szerint maga a szeretet, és nincs két arca. Mégis hány keresztény hisz egy kétarcú Istenben, aki az ő bűnétől haragvó, büntető lesz! Az igazság azonban az, hogy a bűn magában hordja a büntetését, ahogyan a jó is a jutalmát, és nem Isten „haragjának” eredménye. Használjuk fel a nagybőjtöt istenképünk átgondolására, és változtassunk rajta, ha szükséges. Akkor szükséges, ha Istent távolinak érezzük, és úgy gondoljuk, csak akkor szeret bennünket, ha „teljesítünk”. Helytelen istenképünk a gyermekkori élményeinkből, szüleinkkel való kapcsolatunkból ered, és gyakran problematikus, mert tökéletes szülő és család nem létezik, minden emberi szeretet törekeny. Jó hír azonban, hogy a helytelen istenkép felnőttkorban is gyógyítható.

* * *

A program vége felé a nap levezénylőit, „szóvivőit” kérdezem.

Az 1994-ben létrehozott családpsztorációs irodának jó ideje törekvése, hogy a házasságra készülőkét már a jegyesoktatás idején közösségbe szervezze, párként szólítsa meg őket, és az együttműködésüket kérje. Így kerültem a szervezők közé én is, 2007 körül – mondja Kovácsné Széplaki Borbála. – Az érsek jónak tartotta, ha a három családreferens házaspár – akik közé a feleségemmel 1996 óta maga is tartozom – szélesíti a kört, újabbakat von be a munkába – teszi hozzá Czaun Péter. – Mindig hangsúlyozzuk, hogy nem pusztán rendezvényszervezők, hanem hívó közösség vagyunk, amely az elmélyültebb vallásosság iránti vágy motivál.

A házasságunk ápolásának igénye is a motivációink között szerepelt, és nem is csalódtunk: hamar megtapasztaltuk, hogy többet kapunk vissza, mint amit adunk – folytatja Borbála. – A mai foglalkozások szervezői, lebonyolítói szinte mind önkéntes alapon jöttek, sőt még az anyagokat is saját pénzükből fedezték. Míg a felnőttek lelki programon vettek részt, a gyerekek gyöngyökből ékszer, papírból dinót, könyvjelzőt, szívecskét, díszeket készítettek, most pedig mindjárt énekelhetnek Módri Györgyivel, a Veszprémi Petőfi Színház művészeivel.

Így is történik. A gyerekek kivételesen aktívak, akár a közös éneklésről, akár a vicces, bohócos ruhába öltözött Györgyinek való válaszolgatásról, a közös mesélésről – legvégül pedig, mintegy levezetésként bordásfalon lógásról és kocsitologatásról – van szó. Így ér véget a családi nap Veszprémben.

Fotó: Merényi Zita

Kiss Péter/Magyar Kurír

Kövessen a Magyar Kurírt a Facebookon is!

© Híreink csak a szerkesztőség engedélyével, „Magyar Kurír” forrásmegjelöléssel használhatók fel.